

selskabet „Bakteriologisk Laboratorium Ratin“ om de for Statsmidler i Finansaaret 1909—10 foretagne Forsøg med Hensyn til rotdræbende Midler samt Regnskab over Anvendelsen af Statens Tilskud til nævnte Forsøg.

Beretningen og Regnskabet med Bilag ere fremlagte i Bureauet.

Udenfor Dagsordenen har Justitsministeren Ordet for at forelægge det anmeldte Lovforslag.

Justitsministeren (Bilow): I § 138 i Lov om Rettens Pleje af 26. Marts 1909 er det fastsat, at der i en særlig Lov skal træffes Bestemmelse om Antal, Ansættelse og Lønning af Politibetjente udenfor København samt om de særlige Opdagelsesbetjente, der skulde kunne gøre Tjeneste over hele Riget. Til Opfyldelse af denne Bestemmelse har en tidligere Justitsminister fremsat et Lovforslag her i det høje Ting. Naar jeg i Dag har den Ære at gøre det samme, er det dels til Opfyldelse af Bestemmelsen i § 138; men Lovforslaget fremsættes ogsaa ganske bortset fra denne Bestemmelse; thi selv om den ikke fandtes, vilde jeg anse det som min Pligt at fremkomme for den lovgivende Forsamling med et Lovforslag om Ordningen af Politiforholdene udenfor København, idet der nemlig trænges til et særligt Statspoliti, saaledes som det ogsaa er forudsat i § 138. Nu er Forholdet jo det, at der i Virkeligheden ingen Politibetjente staa til Statens Raadighed. Vel er Justitsministeren den øverste Politimyndighed, men han har i Virkeligheden ikke een Politibetjent at raade over, naar der indtræffer en eller anden Begivenhed, som kunde gøre dette ønskeligt, som f. Eks. det Mord, der fornylig fandt Sted ovre ved Nyborg, et Tilfælde, hvor der kunde paatrænges særlig Assistance og Hjælp til de stedlige Politiautoriteter; der havde Justitsministeren i Virkeligheden ingen Hjælp at yde i Form af Politibetjente uden ved at henvende sig til Københavns Politi for at bede dette velvilligt overlade en Opdagelsesbetjent, der kunde rejse derover. Derfor vil jeg ogsaa haabe, at alle Medlemmer kunde samles om at vedtage et saadant Lovforslag, bortset fra, om man er Modstander eller Tilhænger af den vedtagne Retsplejelov.

Det Forslag, jeg har den Ære at forelægge, slutter sig i meget væsentligt til det Forslag, der har været forelagt

tidligere, men er ogsaa paa væsentlige Punkter forskelligt fra dette. Der er bibeholdt i dette Forslag Adskillelsen mellem den kommunale Politistyrke og Statspolitiet. Hvad den første angaar, den kommunale Politistyrke, ere Bestemmelserne i § 1 i alt væsentligt i Overensstemmelse med dem, der fandtes i det tidligere Forslags § 1. De gaa i Virkeligheden kun ud paa at regulere den nuværende Politistyrke over hele Landet og betyde egentlig ikke nogen større Forandring af denne. Saaledes som det ved tidligere Beregninger er dokumenteret for det høje Ting, vil denne Regulering kun betyde en Forøgelse over hele Landet med ca. 20 Politibetjente, altsaa ikke noget væsentligt, navnlig under Hensyn til, at i de fleste Kommuner findes der foruden de faste Politibetjente tillige Reservebetjente. Derimod følger dette Lovforslag ikke det tidligere forelagte paa det Punkt, at en Del af Udgifterne til dette Politi skulde lægges over paa Statskassen. Jeg har ment, at Tidspunktet ikke var belejligt dertil. Vi have i Øjeblikket ikke et Tidspunkt, hvor man kan lægge nye Byrder over paa Statskassen, og da der ikke paalægges Kommunerne nogen Byrde af Betydning ved dette Lovforslag, har jeg ment, at den Udgift, som Kommunerne hidtil have haft, ogsaa fremdeles maa afholdes af disse. Jeg mener, at det er et rent finanspolitisk Spørgsmaal, og ikke noget, der særlig vedrører Justitsministeriet, om der er visse offentlige Afgifter og Byrder, som nu afholdes af Kommunerne, der med større eller mindre Føje burde afholdes af Staten. Dette er et rent finanspolitisk Spørgsmaal, der bør løses sammen med Finansplanen og sammen med andre Spørgsmaal i Forholdet mellem Kommune og Stat.

Hvad derimod Opdagelsespolitiet angaar, bør det naturligvis ikke være Kommunerne, men Staten, der afholder de dermed forbundne Udgifter. Om Antallet af de Politibetjente, som efter min Formening burde være ved Opdagelsespolitiet, findes der den Bestemmelse i Lovforslaget, at dette bestemmes ved de aarlige Finanslove, dog saaledes, at det ingen Sinde maa være mindre end 36. Tallet 36 er jeg kommen til, fordi jeg har ment, at der derved kunde gives hvert Amt 2, som kunde staa under vedkommende Amtmands Ledelse; han kunde saa anvende dem i de Jurisdiktioner, hvor der i givet Tilfælde var særlig Brug for dem; hvis der f. Eks. i et Herred forefalder særlig mange Ilde-